

Umbes 13 aastat ja 10 kuud hiljem

Endine Hammersmith Unitedi keskväljakumees ja nüüdne jalgpalliagent Simon Steele oli mängijakarjääri ajal tuntud oma tempude (nagu enne mängu Noel Bainesi putsade kruvimine vetsuseina külge) poolest, samuti aasta karvaseima taguotsa aunimetuse poolest, mis tal tuli mitmel kevadel meeskonna hooaja lõpupeol vastu võtta.

Steele oli ka kolleksionäär. Sama innukalt, nagu ta pani kokku 70ndate aastate *funkrock*-vinüülide täielikku kogu, koondas ta oma kaitsvate tiibade alla paljutöotavaid noori jalgpallureid. Neid kauples ta edasi suurtele või ka väiksematele klubidele, kui noil oli piisavalt raha letti lüüa.

Karjääri suurima saagi jälile sattus ta siis, kui istus oma Londoni kodukontoris Tottenham Court Roadi ja Warren Streeti nurgal. Kirjutuslaua kõrval olevast aknast avanes vaade vastasmajale ja selle alumisel korru-sel asuvale Punjab Palace'ile, kus Karv – see oli Simoni sportlaseaastate aegne hüüdnimi – käis enamasti lõunat söömas.

Ühel udusel ja unisel õhtupoolikul, kui Steele istus sülearvuti taga ja tegeles oma ameti juurde käiva aardejahiga, leidis ta videoklipi, mida ta pidi otsemaid uuesti vaatama.

Klipis aetas väikest kasvu poiss kolm jalgpalli ritta ja lõi need siis ükshaaval jalgratturi suunas, kes oli äkki nagu eikusagilt välja ilmunud.

Esimene löök lennutas õhku pakiraamil olnud limpsipurgi. Jalgrattur tõstis teise purgi suu ette, nagu hakkaks jooma, aga järgmine pall paiskas tal purgi käest. Kolmas pall tabas millimeetri pealt jalgratturi mütsi nokka. Peakate lendas kus seda ja teist, tuues nähtavale kiila lagipea.

Steele tõstis jalad lauale ja sättis end mugavamalt istuma. Ta klõpsas videol, kus sama poiss kõksis palli, ise murul istudes ja raamatut lugedes. Kui poiss raamatu sulges ja püsti kargas, lõi ta kõigepealt palli kõrgustesse ja võttis siis peaga omaks. Ta ei vaadanud korra üles, vaid teadis millimeetri täpsusega, kuhu pall maandub.

Jestas küll, mõtles Karv. Jestas küll.

Ta korrutas seda endamisi nagu mõnd ühispalvet. Midagi paremat ei turgatanud ka pähe.

Jestas küll.

Videoid oli rohkemgi. Trikitaja-nimelisel kanalil esinev poiss taltsutas palli pea täiuslikult. Ta oli suuteline tegema sellega mida tahes ja mis tahes kehaosaga: jala- labaga, põlvedega, peaga, kaelaga, õlgadega, kõhuga,

turjaga ja isegi ninaga. Abiliseks oli sageli sama mees, kes jalgrattavideolgi.

Steele kääris triiksärgi käised üles ja jätkas uurimistööd. Eriti palju vaatamisi need videod kogunud ei olnud, ehkki olid lausa müstilised. Steele teadis muidugi väga hästi, et maailm on täis kõikvõimalikke palliköksijaid ja et vaid väike osa neist on võimeline ka siis hakkama saama, kui väljakul päriselt asjaks läheb.

Poisid oli siiski midagi erilist. Ta nägi seda kohe. Motoorikast. Viisist, kuidas too liikus. Palli valitsemisest.

Steele astus akna juurde ja vaatas mõttesse vajuvalt Punjabi Palace'i fassaadi, sinna kleebitud punakollaseid, kohati rābaldunud kuulutusi, mis aastast aastasse reklaamisid samu lõunapakkumisi.

Ta otsustas, et peab tundmatu palluri üles leidma. Tegemist oli ilmselge peidus pūsinud teemandiga. Mōte, et keegi selline on kusagil olemas, ei andnud agendile rahu.

Kuna videotest ei selgunud, kes seal üles astub, pani Steele klipid sobivates kohtades pausile, uuris taamal sinetavat maastikku ja otsis sealt juhtlōngu.

Esimese sammuna tuli välja selgitada, kus kohas on videod tehtud. Siis, vōib-olla, õnnestuks tal otsitav leida.

Nii lihtne see oligi.

Ühel videol vilksatas rohumaa taga korsten. Lāheduses pidi olema kas tehas vōi jōujaam. Rohkem ei midagi. Sellest infokillust polnud just palju abi, sest korstnaid kerkis pea kōikjal.

Steele soovis, et mõnesse kaadrisse oleks jäänud reklaamtahvel või möödasõitev buss. Midagi, mille järgi oleks saanud otsustada, kus linnas poiss elab.

Ma *pean* ta leidma, mõtles Steele ja sättis plaadimängijasse Kool and the Gangi albumi „Good Times“. Ta lootis, et muusika rahustab maha ta täistuuridel vurvad mõtted.

1

Ühe vana ütluse kohaselt saavad Westonis üles kasvanutest kas autoärandid või jalgpallurid.

Leon Brown oli seda ütlust tihti kuulnud, elas ta ju Westonis, kulunud väikelinnas, mis jäi Londonist kagusse ja mida tunti peamiselt põlevkivielektriijaamade korstende ja autotehaste järgi. Leoni iga teise klassikaaslase isa seisis konveierilindi ääres ja keeras polte sisse või pihustas lähenevaid autokeresid üle värvipilvega. Ülejäänute papsid olid pahatihti töötud.

Westoni keskuse lähedal kerkisid nõest tumedaks värvunud hiiglaslikud korrusmajad. Nende varjus lookles ridade viisi hallikaspruune tellishooneid, mille sisemuses hõljus alatine märja koera lehk, olgugi et elanikel ei pruukinud kodulooma üldse ollagi. Ühe sellise majaderea keskspaigas elas Leon koos oma tädi Agatha ja tädimehe Jackiga, keda Leon kutsus mõttes siiski pakspersiks.

Leon oli perekonna ainus Brown. Ülejäänud olid Brightid. Nende kodu allkorrusel olid esik, elutuba ja köök, kust avanes luuk elutuppa. Luugi kaudu ulatas Leon Jackile ja Wayne'ile joogipurke, röstsaiu

ja šokolaadibatoone, kui isa ja poeg laupäeviti telekast jalkaülekandeid vaatasid.

Üleval korrusel magasid Agatha ja Jack ühes ning Wayne teises toas. Väiksemana olid poisid tuba jaganud, aga enam ei mahtunud nad samasse ruumi ära. Põhjus polnud ainult selles, et Wayne'i norskamine ei lasknud poolel kvartalil magada, vaid lihtsas tõsiasjas, et inimesed ei saa alati omavahel läbi. Wayne ei meeldinud Leonile ja tema ei meeldinud Wayne'ile ka, nii et seis oli võrdne.

Agatha Bright see-cest kujutas ette, et kui kaks poissi on ühevanused, siis on neil koos tore.

„Wayne on *väga* tore. Küll te hakkama saate, kui natuke püüate,“ oli Agathal tavaks öelda, ent ta oli täiesti valel teel.

Leon oli lühike ja sitke, Wayne pikk ja suure kondiga. Leon oli vaikne mõtiskleja, Wayne lärmakas sahmerdaja.

Samale lainele ei toonud neid isegi ühine harrastus. Wayne mängis jalgpalli Weston Towni noortemeeskonnas, kuhu Jack ei olnud Leoni vastu võtnud. Leon tagus õhtuti palli pargis koos vanameestega, nagu ta mängukaaslased end ise kutsusid.

Tänu treenerist isale oli Wayne iga mängu algaosseisus. Wayne'il ei olnud vaja pingilejätmist karta isegi mitte siis, kui ta ei viitsinud teha väljakul muud kui tujutseda. Kui ta sai palli, triblas ta sellega seni, kuni tegi lootusetu pealelöögi või kaotas palli üldse. Wayne'i kaudu lõpetas see raudkindlalt vastaste käes ning ta ei

teinud katsetki palli tagasi võita. Ta laiutas käsi, vedas jalgu järel ja jättis kaitsmise teiste hooleks.

Leon teadis, et on sada korda parem mängija kui Wayne, aga Jacki arvates ei olnud Leonil jalgpalliväljakule *mitte mingit* asja.

„Lootusetu juhtum,“ arvas Jack.

Jack Bright. Taksojuht ja jalkamees. Atleetlik vaatepilt veel 36-aastaseltki, vähemalt enda meelest.

Mees, kes tõmbas suviti kõhu sisse ja lükkas rinna ette ning meenutas tagajalgele tõusnud härga. Ta kandis hoolt, et igäuks teaks, et ta on jalgpallur. Olgugi et endine. Sõna „endine“ mainiti vaikselt häälel, kui sedagi.

„Kui ma koos Noel Bainesiga mängisin,“ tavatses ta alustada oma ülevaadet, kui tema must-kollasesse Peugeot'sse hüppas pahaaimamatu klient, kes polnud midagi kuulnud oma sohvi sportlikest saavutustest.

„Ahah.“ „Tõsi või?“ „Vaata aga vaata.“

Mida muud selle peale öelda olekski.

„Olid alles ajad,“ jätkas Jack. „Mina õpetasin Noelile tema kuulsa vindiga löögi.“

Jack Bright (Puupea). Endine mängumees. Peaaegu profijalgpallur, täpsustas Jack, kui tal avanes võimalus oma teemal jahvatada. Rõhk sõnal „peaaegu“. Praegu treener. Treeneritööst taipas ta Leoni arvates sama palju kui ahven rulasõidust.

Oli tõsi, et Jackil oli kunagi olnud leping Weston Towni esindusmeeskonnaga, aga ta jättis mainimata, et

pärast seda, kui klubi tõusis ühel aastal tugevuselt teise liigasse, ei saanud tema enam üldse mänguaega. Jack Bright oli määratud viies mängus vahetusmeheks, aga ta polnud minutitki väljakul ringi lipanud. Ta kukkus reservmeeskonda, ja ühtlasi langes ka positsioon väljakul samm-sammult tahapoole. Endisest ründajast sai endine poolkaitsja ja lõpuks endine keskkaitaja.

Jack ei olnud kuigi kiire, ent tagus oma otsaesist vastu vastaste päid ja väravaposte, kui sööstis tsenderdatud palle lööma. Sellest ka hüüdnimi Puupea.

Ametilt oli Jack taksojuht, vabal ajal treenis ta Wayne'i meeskonda ja kogu ülejäänud aja veetis allkorruse diivanil teleka lummuses.

Agatha juhendas tühjaks jäänud kaubanduskeskuse spordisaalis võimlemistreeninguid. Ta soojendas ülejäänud perele valmistoite, ise näkitses aedvilju ja pähkleid. Köögilaua liniku all oli peidus pooleliolev puse, mis kujutas romantilist rannalinna. Õhtuti pani ta seda tükk tüki haaval kokku ja unistas reisist pildil olevasse kohta. Jack ei saanud vihjest aru, ta ei olnud kunagi viinud oma peret Doverist kaugemale rannapuhkusele.

Wayne vedeles mängukonsoolist hüpnotiseerituna oma toas ja märatses, kui mäng ei edenenu. Oma kambri läks ta vastu tahtmist trenni, kuna talle eriti ei meeldinud seal rassida. Koolis oli ta leelutanud Leoni kohta lorilaulu, aga muutis oma taktikat pärast seda, kui Leon ta koridoris maadlusvõttega pikali pani. Ta käitus, nagu Leoni poleks üldse

olemas. Mitte sõnagi kogu koolipäeva jooksul, isegi silmsidet mitte.

Selline oli siis Leoni *niinimetatud* pere. Tema ema oli surnud, isast ei teatud midagi. Kui Leon üritas oma vanemate kohta midagi küsida, muutus tädi tõsiseks ja kiirustas jututeemat vahetama. Leon oli aru saanud, et on asju, mille kohta ei tasu uurida.

Oli täiesti tavaline teisipäeva õhtupoolik Westonis, sajune ja hall. Linn nägi välja ikka sama kulunud ja väsinud nagu alati.

Selleks et saada Wayne'ist ja Jackist rahu, oli Leon viinud oma madratsi algul ajutiselt, ent siis juba päriks garaaži. Ta oli rajanud endale tööriistade, vana aiämööbli, voodipesukompsude ja tráni vahele oma nurgakese ning piiranud selle riulite ja pappkastivirnadega. Oma betoneeritud ühetoalises sai ta rahus olla.

Leon lesis madratsil, padjahunnik selja taga toeks, ja vaatas kausta, kuhu oli kogunud ajalehtede spordikülgede väljalõikeid. Ta luges mängu kohta, milles Weston Towni kasvandik Noel Baines oli saanud hakkama oma kuulsa kübaratrikiga. Kuigi Leonile oli see jalgpalliajalukku läinud sooritus tuttav, taipas ta alles nüüd, et see oli aset leidnud samal päeval, kui tema sündis.

„Leon, oled sa seal?“

„Ei.“

„Ma ju kuulen sind.“

Hääl kuulus Agathale. Tädi seisis esikus ja koputas garaaži küljeuksele.

„Sul on täna klaveritund.“

„Ma tean.“

„Kas sa oled juba harjutanud?“

„Muidugi.“

„Ma pole kuulnud, et sa oleksid midagi mänginud.“

„Ma mängisin vaikselt.“

„Miks mulle tundub, et see pole tõsi?“

Leon andis alla. Ta tõstis seinale toetatud süntesaatori raamile, ühendas vooluvõrku ja otsis pilli menüüst koha, kus sai sirvida salvestatud palu.

Ta pani mängima varem lindistatud poole tunnise sõrmeharjutuste jupi ja paari noodivihiku pala kohmakad interpretatsioonid.

Niipea kui süntesaator klimberdama hakkas, viskas Leon õhku palli ning kõksis seda kümme korda jala labaga ja sama palju põlvedega. Ta lõi palli peaaegu laeni välja ja võttis peaga omaks, siis kõksis seda veidi aega otsaesisega. Ta tõmbas end küüru ja püüdis palli kuklalohku. Sealt lasi ta pallil piki selgroogu alla ja tagasi kuklale veereda. Ta jätkas peaga kõksimist, ise samal ajal vaibale istudes, müksas siis palli ettepoole ja võttis selle parema jalaga omaks.

„Kas sa mängid alati üht ja sama lugu?“

Agatha hääl ehmatas Leoni. Pall läks lendu – seda juhtus harva – ja tabas riulit. Lõi sealt maha klaaspurgi, mis raksatas klahvidele ja peatas muusika.

„Mis seal toimub?“ hüüdis Agatha.

Tädi meelest pidi Leonil olema mõni kasulik hobi. Ta oli endale pähe võtnud, et Leon on musikaalne, ja pannud seetõttu oma õepoja Cecilia Lemonhouse'i klaveriklassi. Leon oli käinud juba mitu aastat kord nädalas tolle vana-piiga mandariinide ja sigarettide järele lõhnavas korteris, ilmutamata erilisi edasijõudmise märke.

„Ei midagi,“ vastas Leon.

„Tundus, nagu midagi oleks katki läinud.“

„Väike äpardus lihtsalt.“

„Kullakene, kas sa teeksid ukse lahti?“

Kullakene. Justkui oleks ta mingi lemmikloom.

„Ma pean harjutamisele keskendumama.“

„Aga sa ju ei mängi midagi.“

„No muidugi, kui sa seal luurad.“

2

Samal ajal toimus Londonis ühe teatud jalgpalliagendi päevinäinud kodukontoris Warren Streeti metroojaama lähedal edasimineku. Trikitaja kanalil esinenud poisi ülesleidmine osutus üsna raskeks ülesandeks, aga Simon Steele, hüüdnimega Karv, ei olnud allaandjat tüüpi. Ta jõudis sammukese lähemale, kui leidis video, kus juba tuttav pallivõlvur paugutas oma abilise pealaele asetatud tühjade toidukarpide pihta.

Abilisel oli seljas võistlussärk.

Ja mis kõige olulisem, see oli punase-mustatriibuline särk.

Steele suumis kaadrit ja uuris mehe riietust. Horisontaalsete triipude vahel oli kotkapea profiil.

„Weston Town,“ pomises Karv omaette, läks akna juurde ja heitis hajameelse pilgu Punjabi Palace'i poole. Siis istus ta uuesti toolile ja kargas kohe jälle püsti. „Weston Towni võistlussärk.“

Kui keegi oli Weston Towni fänn, siis ta elas tõenäoliselt Westonis. Klipp oli filmitud Westonis. Poiss oli pärit Westonist.

Loogiline aheljärgeldus.

Steele tundis, et ei suuda millelegi keskenduda. Ta käis mõnel tüütul lepinguläbirääkimisel, olles seal üsna omas maailmas, ent sulgus siis oma kontorisse ja hakkas otsima netist klippe Weston Towni noortemeeskonna mängudega.

Agent lülitas sisse videoprojektori ja tõmbas kontori tagumises seinas alla ekraani, aga ta ei näinud väljakul trikke teinud poissi mitte ühegi vanusegrupi mängus.

Abi ei olnud ka sellest, kui ta helistas oma endisele meeskonnakaaslasele, kes nüüd oli Weston Towni esindusmeeskonna abitreener. Too polnud Karva kirjeldatud mängijast midagi kuulnud.

Steele kasutas otsisõnu, nagu „Weston“ ja „jalgpall“ või „noored“ või „talent“ või „imepoiss“. Lõpuks leidis ta vist mingi möödakäija filmitud video pargijalgpallist.

Asukohaks oli märgitud Weston Central Park.

Steele lasi kõvasti vilet.

Täiskasvanud meeste hulgas jooksis poiss, kelle Steele kohe ära tundis. Poiss võitles palli eest lõpuni välja. Ei hoidnud kõrvale ega kartnud kokkupõrkeid. Kukkudes kargas ta kohe püsti. Andis teravaid sööte ja liikus palliga, kuidas ise tahtis, peajagu pikemad vastased olid tema jaoks nagu slaalomitokid. Löögid lendasid justkui kahuritorust. Ja kinnituseks, et see on tema, oli mängijate hulgas ka seesama kiilaspea, kes poissi videotes abistas.

„Siin ta ongi.“

Steele oli lõpuks leidnud selle, keda otsis.

Ta tundis kõhus liblikaid lendamas, kui vaatas, kuidas poiss tuli toime täismeeste pressinguga. Too oli väljakul kõige väiksem ja noorem mängija, aga valitses täiesti suveräänselt olukorda.

Karv pidi endale tunnistama, et see kõik avaldas talle muljet.

Väga suurt muljet.

Ehkki pisikest kasvu, oli poiss südikas. Ta oli ettearvamatu, füüsiline ja väga kiire. Osav, väga osav. Pallikäsitus oli hämmastavalt hea. Ja poisis oli ka midagi tuttavlikku. Midagi väga äratuntavat.

Steele märkas kohe, et poiss loeb suurepäraselt mängu. Ta tegi üllatavaid otsuseid. Lausa geniaalseid.

Steele tundis, kuidas ta näole levib juhm naeratus. Kuidas oli võimalik, et keegi teine siin juba enne teda ei õngitsenud? Terve riik oli pungil täis agente, kes üritasid kõige perspektiivikamad noored endale kahmata. Nad otsisid maa alt ja maa pealt, et andekaid leida. Ja ometi oli üks kroonijuveel jäänud kõigil märkamata.

Kõigil teistel peale tema.

Tuli veel mõned asjad täpsustada, teha paar telefonikõnet ja kontrollida paari muud asja. Siis saab ta jälle sammu võrra edasi.

Steele vaatas kontoris külmikule kinnitatud vana postkaarti ja jäi hetkeks meenutama.

„Kas võib olla, et...“ mõtles ta. „Vaevalt küll,“ vastas siis iseendale ja vajus mõtteisse.

Kui on tahtmist, siis edenevad asjad kiiresti. Paar päeva pärast oma läbimurret istus Steele tühjal parkimisplatsil seisvas hallis Vauxhall Vivas. Tema kõrval kõssitas Catello Zanetti, Steele'i vana tuttav, kellele ta tavatses kaubelda enda leitud paljutöotavaid noorsportlasi – mõnikord rohkem, mõnikord vähem õnnestunult.

Zanettit ei olnud lihtne liikvele saada, ära Londonist, kus ta treenis Tagujate alla 15-aastasi poisse, aga Steele oli veendunud, et nüüd tasub Zanettil temaga kaasa sõita. Ta oli lubanud teha välja lõuna Westonis Dragon's Headi pubis. Lõpuks, pärast pikka keelitamist, oli Zanettilt tulnud soostuv urahtus.

„Mis sa arvad?“ küsis Steele ja pööras näoga Zanetti poole, kes paistis olevat tusane. Selline paistis ta muidugi alati.

„Ei tea veel.“

„Ei tea?“

„Nii ma ju ütlesin.“

Nad vaatasid, kuidas kamp mehi mähklikul pargimurul jalgpalli mängis. Suurem osa neist olid selgelt endised mängumehed. Nende kiirus polnud enam parimate päevade tasemel, ent osavus ja pallitunnetus olid säilinud. Neil käis tõsine võitlus, palli pärast kibedat lahingut lüües ei vaadatud viltu ka karmidele võtetele.

Üks mängija ulatus ülejäänutele vaid kaenla alla. Väikesele kasvule vaatamata pani ta endast suuremad proovile, eksitas neid, võttis pehme puutega sööte omaks ja lõi palli hooga edasi.

Steele heitis pilgu Zanettile. Treeneril oli seljas sinine dress. Keset rinnal olevat embleemi ajas näljane lõvi lõugu laiali.

„Just sellist oled sa otsinud, kas pole?“

„Sadama hakkab,“ urahtas Zanetti. „Siin riigis kogu aeg sadama.“

Üksikud piisad asendusid tiheda vihmahooga, mis mööda tuuleklaasi kosena alla voolas. Steele pani kojamehed tööle. Nende pikaldane liikumine tõi hetkeks nähtavale piiritlemata muruplatsi, millelt mängijad hakkasid ükshaaval lahkuma.

Lõpuks oli järel üksnes kõige pisem mängija, poiss, kelle juuksed kleepusid vihmas otsaesisele.

Poisil ei olnud võistlussärki. Ei olnud šortse, isegi mitte dressipükse. Ta trotsis raju ilma T-särgi ja vettinud teksade väel. Kulunud putsad püsisid koos tänu parandusteibile.

Poiss paistis autosse hägusa siluetina, aga kui kojamehed tuuleklaasi jälle puhtaks lükkasid, selgines pilt korraks. Autos istuvad mehed vaatasid, kuidas poiss võttis mõne sammu jagu hoogu ja lõi esimese rittaseatud palli värava suunas. See tabas vasakut posti ja pörkas tagasi sinna, kust oli just, veejuga järel, teele läinud. Plats oli üksainus suur lomp.

Järgmine pall lajatas kõrgele vastu teist väravaposti, aga pörkas veidi kõrvale ega tulnud lööja juurde tagasi, nagu esimene pall.

„*Grande fiasko**;“ ütles Zanetti. „See ei saama pihta isegi – kuidas öeldakse – ei saama pihta küüni seinale isegi küüni sees.“

„Sul neid nalju ikka jagub.“

„Ma olen näljane.“

„Kas sul muud polegi öelda?“

„Kamoon! Sina lubama välja teha.“

„Kas sul ei ole mitte *ühtegi* küsimust?“

„Kas siin korralikke pihve saab?“

Steele sättis oma popliinmantli krae sirgeks ja ohkas.

„See poiss on just selline, keda sa oled otsinud,“ ütles Simon Steele. „Kõik need omadused, mis sul vaja on, ühes ja samas pakendis.“

„Jaa-jaa.“

„Kas sa ei näe...“

„Ei näe? Mida mina ei näe?“

„Oma tulevast kullakamakad muidugi.“

„Mina ei nägema mitte midagi.“

Vihm tugevnes ja tagus tuuleklaasi, nii et kogu park kadus silmist. Steele reguleeris kangid ja sai kojamehed kiiremini tööle. Neil oli keeruline sajuga võrdset tempot hoida.

„Trikitajaid,“ alustas Zanetti ja hõõrus silma, „on palju. Mind, *no grazie*** , nad mitte huvitama.“

* Suur fiasko (it). – Siin ja edaspidi tõlkija märkus.

** ei aitäh (it).

„Katsu ennast kokku võtta,“ ägestus Steele. Ta häälmuutus ärritusest kimedaks. „Sa nägid ju, kuidas see poiss mängis.“

„Minul ikkagi nälg,“ ütles itaallane ja patsutas vastu kõhtu. „Ikka ainult nälg.“

Steele ohkas sügavalt.

„Okei-okei,“ ütles Zanetti ja krimpsutas nägu. „Poiss olema täitsa okei.“

Zanetti puhul tähendas *okei* lausa kiitust.

„No seda ma räägin,“ ütles Steele ja tundis kohe, kuidas pinges kaob. „Kas sa võtad ta enda juurde?“

Zanetti kehitas õlgu.

„Võibolla. Võibolla ma proovima teda.“

„Nonii,“ ütles Karv. „See on juba mõistliku jutu moodi.“

„Aga nüüd meie sööma.“

„Muidugi.“

„Ja siis ma mõtlema veel. Ja sina nuhkima sellel ajal kõik poisi kohta. Mina tahtma saada kogu *data*.“

Steele naeratas üle hulga aja.

„Ma luban, et teen viimse pisiasjani selgeks, kes on Leon Brown. See on nimelt tema nimi.“

Leon, kes ei teadnud, et teda oli jälginud kaks silmapaari, kõndis Tower Streeti pärnade varjus kodu poole. Vihm peksis endiselt vastu nägu, kui ta luku lahti keeras ja garaaži liugukse kaudu sisse lipsas. Ta läks oma kõledasse tuppa, võttis läbimärjad putsad ja sokid jalast ning

jättis need kuivama. Ta tõmbas tennised jalga, läks tagasi õue ja sisenes uuesti – nüüd juba majauksest, mille Agatha jõudis lahti teha veel enne, kui Leonil õnnestus võti lukuauku saada.

„Kus sa nüüd *jälle* oled olnud?“

„Siin ja seal.“

„Sa paistad üleni higine.“

„Õues sajab,“ ütles Leon.

„Sa haised ka higi järele.“

Agatha vaatas läbimärga Leoni ja vangutas pead. „Nüüd marss pesema. Ja jäta jalanõud siia. Ära üldse mõtlegi, et sa nendega kuhugi kaugemale tatsad.“

Jalanõud. No muidugi. Leon taipas oma viga. Tennised olid täiesti kuivad.

Leon võttis need kaasa ja ütles, et paneb vanni servale kuivama. Jõudnud üles korrusele ja lukustanud vannitoa ukse, kastis ta tennised korraks kraani alla, et ei peaks midagi seletama hakkama.

Pool tundi hiljem vaatas Leon auravat plastvaagnat, mille tädi oli mikrolaineahjust lauale tõstnud. Aluse peal hulpis kodupoe sügavkülmast kaasa toodud valmislasanje. Jack oli juba roa keskelt viilu oma taldrikule kahmanud ja kühveldas seda nüüd suhu nagu hõõguvat laavat.

„Vhõta khaa,“ pudrutas Jack apaatselt laua äärde loivavale Wayne'ile.

Leon hakkas parajasti portsu oma taldrikule tõstma, kui Wayne tal pannilabida käest krabas.

„Mida helli!“ vihastas Leon.

„Rahu nüüd,“ ütles Wayne.

„Jhust-jhust,“ ütles Jack.

„Katsuge nüüd käituda,“ manitses Agatha. „Ja pole vaja täis suuga rääkida.“

„Jhaa-jhaa.“

Agatha taldrikul oli salatit, riivitud juurikaid ja viilutatud pirn. Oli näha, et tal on minekuga kiire, sest ta kalpsas iga natukese aja tagant antiloobisammudega, mustad retuusid jalas, esiku ja köögi vahet. Kord otsis ta joogipudelit, siis märkmikku või muid kadunud asju ja tuli taas oma toitu näksima.

„Alati ainult lasanje,“ kurtis Wayne. „Miks kunagi ei ole *nacho*-vormi?“

„Igaüks võib ise teha, mis talle maitseb,“ ütles Agatha seljakotti pakkides. „Ma peaksin juba läinud olema. Härrased võivad soovi korral endale ise meelepärase viietärni söömaaja valmistada.“

Agatha sidus lahti ette ununenud põlle ja viskas selle köögikapile. Põlle alt tuli nähtavale roosa topp, mida kandes pidi Agatha järgmised paar tundi võimlemisaali eesservas velotrenažööri väntama ja mikrofone käsklusi hüüdma. Tema otsustas, millal peavad teised väntama aeglaselt ja millal kiiresti, millal on mäkketõus ja millal peab pressima, millal tuleb tagumikku sadulast sentimeeter kergitada ja millal jälle istuda. Kui kodused ei pruukinud alati tema sõna kuulata, siis tööl maksid kliendid selle eest, et saaksid iga tema käsku täita.

„Ma lähen nüüd!“ hõikas ta ja sai söögilaua poolt vastuseks ainult mõmina.

Uks sulgus ja Agatha auto mootor kõhis end käima.

Leon jäi Jacki ja Wayne'iga. Ta vaatas isa ja poja mäletsemist. Mõlemad tõstsid endale lödisevat lasanjet juurde, ent Leonile piisas ühest taldrikutäiest. Ta tõusis, et oma nõud kööki viia.

„Kuule-kuule-kuule,“ ütles Jack ja žestikuleeris käega, nagu oleks see rootorilaba. „Ära kao kuhugi. Nüüd on nii, et täna on sinu kord.“

„Mis minu kord?“

„Nõudepesu.“

„Täna on Wayne'i kord,“ ütles Leon.

„Ei, sinu kord. Korja taldrikud kokku ja ära vingu.“

„Mis mõttes minu kord? Jälle? Ja ma ei vingu. Wayne vingub.“

„Wayne'il oli raske trenn.“

„Ma teeks ka hea meelega trenni.“

„Kuule sina. Wayne ei tohi ennast millegi üleliigsega väsitada.“

„Seda on näha jah.“

„Kas keegi küsis sult midagi?“ küsis Jack.

Alati üks ja sama lugu. Wayne'il õnnestus isa abil kodutöödest viilida ja Leon tegi neid kahe eest lihtsalt seepärast, et Wayne Bright oli oma isa arvates tipptalent, kellel tuli keskenduda ainult jalgpallile.

„Kuule, klimberdaja,“ ütles Jack. „Üks asi veel. Too meile õige juua.“

„Nagu te ise ei jaksaks külmkapi juurde minna,“ ütles Leon. „Wayne’i jaoks võib see muidugi korralik pingutus olla.“

„Lõpeta targutamine,“ ütles Jack.

„Ta tahab ise enda elu raskeks teha,“ ütles Wayne.

„Kas see võib veel raskemaks minna? Mõelge, kellega koos ma siin elan.“

„Nii-nii-nii,“ alustas Jack. „Nüüd aitab. Suu kinni või oled koduarestis.“

„Ja too meile joogid,“ noris Wayne.

„Okei, kui te nii väga tahate,“ ütles Leon ja läks külmkapi juurde. Ta võttis õllepurgi ja kokakoolapudeli ning raputas neid, enne kui läks ja need Jacki ja Wayne’i ette aetas. „Palun, olge lahked,“ lisas ta, kiirustas siis sammu ja lukustas end garaaži, enne kui kisaks läks.